

Kluisstraat 86 -
rue de l'Ermitage
B-1050 Brussels

+32 (0)2 644 42 48
info@la-loge.be

Al meer dan zeventien jaar maakt Carey Young werk dat de relatie tussen lichaam, taal, retoriek en machtssystemen verkent. Met werken zoals *Declared Void* (2005), *Uncertain Contract* (2008) en *Report of the Legal Subcommittee* (2010) ging Young al in op definities binnen juridische terminologie, rechtspraak als een performatieve, ethische en esthetische handeling en als de uiting van politieke en morele waarden. Met *Palais de Justice* (2017), te zien in de tempelruimte van La Loge, ontwikkelt en breidt Young haar parcours uit met hedendaagse bekommernissen rond gender, machtsdynamieken en de kracht van het (cinematografische) bewegende beeld.

Palais de Justice is een video-installatie die werd gefilmd door de kunstenaar in het gelijknamige negentiende-eeuwse gerechtshuis in Brussel, een van de grootste gebouwen in Europa. Architect Joseph Poelaert bouwde dit labyrintische gebouw op een heuvel tussen 1866 en 1883 tijdens het bewind van Leopold II, met de opdracht om de wet en soevereine macht te vertegenwoordigen in functie van het sublieme. Hiervoor werden drieduizend huizen in de historische arbeiderswijk Marollen-Zavel verwoest. Sindsdien is het justitiepaleis verstrikt geraakt in een aanhoudende controverse en is het woord 'architect' lokaal een pejoratieve term geworden: 'schieven architect'. Als belangrijkste gerechtshuis van België is het justitiepaleis een belangrijk symbool van gerechtelijke macht, maar het is doorheen de tijd ook bekend geworden om haar verloederde staat: instortende plafonds, schade aan het interieur en al decennialang in roestige steigers. In *Palais de Justice* bekijkt Young het gebouw echter met nieuwe ogen, en biedt ze een alternatief rechtsverhaal waarin vrouwen het recht lijken te beheersen.

De officiële aanvraag om te filmen werd geweigerd, net als elk ander filmverzoek dat destijds door het Palais werd ontvangen, waarop Young een advocaat raadpleegde en besloot toch door te gaan met haar project. In de daaropvolgende periode van twee jaar filmde ze regelmatig in het Palais, en filmde ze echte processen, maar zonder medeweten of toestemming van de figuren in beeld. Young nam onmiskenbaar een risico, maar voelde zich gesterkt door de voorgestelde verdediging van haar advocaat: dat rechters (en iedereen op de rechtbank) in rechtszalen tijdens een rechtszaak openbare figuren zijn die zich in de openbare ruimte bevinden en daarom niet worden beschermd door de Belgische privacywetgeving.

De film opent met een shot van een jonge man in een trainingspak die de monumentale trap afdaald. Terwijl de geblinddoekte Romeinse godin Justitia vaak wordt afgebeeld in gerechtshuizen, heeft het patriarchaat traditioneel gezien het juridische systeem en al zijn werkingen doordrenkt, en vaak de behoeften en levenservaringen van vrouwen onzichtbaar gemaakt en teruggedrongen. In Youngs film wordt die patriarchale rechtscultuur tegengesproken. De camera legt de grandioze schaal van het gebouw vast met een wijds uitzicht op de gigantische *salle des pas perdus*, die de

menselijke schaal verkleint. Vervolgens plaatst Young haar camera in gangen om voyeuristisch door cirkelvormige ramen te gluren in de rechtszaaldeuren, als een buitenstaander, een uitgeslotene of een peeping tom. De kunstenaar toont vrouwelijke advocaten en rechters aan het werk. Ze leiden processen, spreken oordelen uit of denken na. Subtiel bouwt Young een tegenverhaal: een juridisch systeem dat lijkt te zijn gericht op, en misschien gecontroleerd door, vrouwen, alsof alle mannelijke aanwezigheid slechts optioneel of onnodig is in dit toekomstbeeld. De camera van Young wordt medeplichtig, af en toe zichtbaar in reflecties, of schijnbaar opgemerkt door haar onderwerpen. De ramen van het gebouw en de lens van de camera worden voorgesteld als een met elkaar verweven reeks oculi, waarin we justitie als performance beschouwen, en we raken betrokken als getuigen of voyeurs, zoals ook de kunstenaar. Young neemt de rechters op in haar beeldwereld en projecteert ze op monumentale schaal en met schilderachtig licht: een flatterend portret van vrouwelijke intellectuelen aan het werk. De camera op statief beweegt nooit - alleen de mensen binnen het kader komen en gaan, alsof de camera uiteindelijk kiest voor de duurzaamheid van de architectuur, in plaats van de vluchtige bewoners. Mannen verschijnen nog steeds in het stuk, maar hun gebruikelijk maatschappelijk statuut lijkt omgekeerd - hier wachten ze om te worden gehoord, opgemerkt of toegang te krijgen, of ze worden afgebeeld als eenzame, minder belangrijke figuren. Motieven van ogen, blikken, vignetten, openingen en lenzen zijn overal aanwezig, terwijl het glas van de rechtszaalvensters reflecties van acties achter de camera opvangt, waardoor vele van de beelden een gelaagd, 360 graden gezichtsveld krijgen.

De soundtrack is een belangrijk onderdeel van de hallucinerende sfeer van het werk en het gevoel van schaal. In plaats van audio van de processen op de camera vast te leggen, weerklinkt het geluid van de enorme marmeren gangen van het Palais, gevuld met verre voetstappen en etherische, echoënde maar onduidelijke stemmen. Deze worden af en toe vermengd met real-time geluid van de opnamen zelf, zoals zware deuren die sluiten, of de voetstappen van voorbijgangers die we op het scherm zien, waardoor er momenten van quasi-realisme ontstaan, waar geluid synchroniseert met beeld, binnen de geabstraheerde soundscape. Palais de Justice is een beschouwing van de complexe relaties tussen de wet en de zintuigen, tussen het gerechtelijke en het fictieve en tussen de camera en ideeën over gender, met behulp van documentaire-achtige beelden om een gedachte-experiment van vrouwelijke macht en keuzevrijheid te creëren.

De projectie van *Palais de Justice* vult de grote muur in de tempelruimte van La Loge. Het justitiepaleis heeft een bijzondere relatie met de dimensies, symbolen en geschiedenis van La Loge. La Loge, gelegen in de buurt van het Palais de Justice, is een voormalige vrijmetselaarstempel gebouwd in 1934 -1935 door de modernistische architecten Fernand Bodson en Louis Van Hooveld. Le Droit Humain, de eerste loge in België die vrouwen toeliet en die gelijkheid als een centrale waarde beschouwde, gaf opdracht voor de bouw van het art deco-gebouw. Hoewel Vrijmetselarij over het algemeen wordt geassocieerd met patriërchaat, nepotisme en elitarisme, is het interessant op te merken dat Le Droit Humain in de negentiende eeuw is ontstaan als een uitbreiding van de eerste feministische beweging in Frankrijk. Met een subtiele

gevel, een geïnternaliseerde indeling en alle decoratieve details in het interieur van het gebouw, kan La Loge bijna worden beschouwd als een inversie van het justitiepaleis. Hoewel het ook een tempel op een heuvel is, is de ruimte niet ontworpen om menselijk gedrag te reguleren, maar eerder om te reflecteren op humanistische deugden van vrijheid, integriteit en eerlijkheid en die deugden te verdedigen. Ten slotte kijken de bovenste verdiepingen van La Loge uit op een waterreservoir aan de Rue de la Vanne met monumentale gevels van Vitruviaanse afmetingen, ontworpen door architect Joseph Poelaert in 1857.

tempel

Palais de Justice, Carey Young, 2017. HD-video (vanaf 4K), quadrafonisch geluid; 17 minuten 58 sec.

credits

Camera: Carey Young

Camera-assistent (eerste): Constantin Didisheim

Camera-assistent (tweede): Albin Metthey

Editor: Carey Young

Online redacteur: Sue Giovanni

Geluidsrecorders: Fabrice Osinski, Aurelien Lebourg, Carey jong

Geluidsontwerp: Niall Kearney en Mike Avgeros, Soho Sonic Studios

Productiebeheer: Ioanna Karavela, Carey Young

Juridisch advies: Annick Mottet, Lydian

over de kunstenaar

Het werk van Carey Young is wijd tentoongesteld, met onder meer soloshows in Dallas Museum of Art, Migros Museum für Gegenwartskunst (Zürich), The Power Plant (Toronto), Contemporary Art Museum St. Louis en recente groepsshow's in Centre Georges Pompidou (Parijs en Brussel), Walker Art Center (Minneapolis), Hayward Gallery (Londen), Tate Britain onder vele anderen. Ze wordt vertegenwoordigd door Paula Cooper Gallery, New York. *Palais de Justice* is tentoongesteld in Dallas Museum of Art, Paula Cooper Gallery (New York), Front Triennial en Towner Art Gallery (Eastbourne).

dankwoord

De installatie van deze tentoonstelling werd mogelijk gemaakt dankzij het professionele en toegewijde werk van Amaury Daurel, Arthur Jules en Mathias Prenen.

We zijn Ludo Engels ook dankbaar voor zijn ondersteuning en technische assistentie.

Bedankt aan Annick Mottet (Lydian) en Fondation Poelaert.

Ten slotte ondersteunt Vedett de openingsavond van de tentoonstelling.

Carey Young bedankt de volgende mensen en organisaties voor hun waardevolle hulp bij haar werk:

Fondation Poelaert

Prof. Les Moran en collega's aan de School of Law, Birkbeck, University of London

Prof. Alison Diduck, University College London
Renzo Martens
Annick Mottet, Lydian
Prof. Linda Mulcahy, Wolfson College, Oxford University
Barbara de Muyser Lantwyck
Paula Cooper Gallery, New York
Slade School of Fine Art, University College London
SohoSonic Studios

In herinnering aan camera-assistent Constantin Didisheim (1992 - 2017)

het team van La Loge

Curator: Laura Herman
Curator stagiair: Sophie Fitze
Visuele identiteit: Antoine Begon, Boy Vereecken
Partner: Brussels Gallery Weekend

openingstijden

Donderdag - vrijdag - zaterdag, 12.00 - 18.00 uur
Gratis toegang. Bezoek onze website voor meer informatie over ons programma en onze evenementen.

La Loge Kluisstraat 86 - 1050 Brussel
+32 (0) 2 644 42 48
info@la-loge.be - www.la-loge.be

La Loge is een vereniging zonder winstoogmerk, geïnitieerd door architect Philippe Rotthier. La Loge wordt gesteund door de Philippe Rotthier Foundation, de Vlaamse Overheid (Flanders State of the Art) en First Sight, de vrienden van La Loge.

Flanders
State of the Art